

at saadanne frivillige Sammenslutninger vilde blive det almindelige, turde vel være overvejende sandsynligt; men Følgen heraf vilde atter blive, at de tvungne Foreninger kun vilde kunne paaregne forholdsvis faa Medlemmer, og at de for overhovedet at kunne bestaa formentlig maatte omfatte dels store territoriale Omraader, dels Virksomheder af væsentlig forskellig Art. Endelig kan det i denne Sammenhæng anføres, at det paa den industrielle Ulykkesforsikringslovs Omraade, hvor Afgivelsen af Risikoen er en frivillig Sag, har vist sig, at ca. 97 pCt. af de tilskadekomne vare forsikrede.

Regeringen har derfor anset det for tilstrækkeligt at paalægge Arbejdsgiverne som en Pligt at afgive deres Risiko til Selskaber, der have faaet den fornødne Anerkendelse i saa Henseende, og samtidig hermed at træffe de videst mulige Foranstaltninger til at kontrollere, at saadan Afgivelse af Risikoen har fundet Sted, eventuelt til at fremtvinge den.

Med Hensyn til de enkelte Afsnit i Lovforslaget skal man bemærke følgende:

ad I (§§ 1—9).

Almindelige Bestemmelser.

De Arbejdere, hvem man ved Lovforslaget har tilsigtet at give Krav paa Forsikring, ere i §§ 1—2 angivne som 1) Arbejdere i Landbrug, Skovbrug og Havebrug, for saa vidt vedkommende Ejendom er ansat til Ejendomsskyldværdi af over 12,000 Kr., 2) Arbejdere i Stutteri, Mejeri, Tørveskær, Rørskær og ved Tærskæværker samt 3) Arbejdere i Virksomheder, der som Bierhverv drives under Bedrifter, der henhøre under de under 1 og 2 nævnte, saasom Teglværk, Grus- og Mergelgravning, Skærveslagning, Savskæring, Jagt, Rørskær og lignende. Man har ment hermed at have medtaget de fleste af de Virksomheder paa Landet, hvis Arbejdere formentlig have et billigt Krav paa at være forsikrede mod Ulykkestilfælde under deres Arbejde; da der imidlertid muligvis maatte kunne findes andre beslægtede Virksomheder, med Hensyn til hvilke det samme Krav kunde gøre sig gældende, eller saadanne senere kunde opstaa, har man i § 1 i Slutningen foreslaaet, at Indenrigsministeren efter Forslag af Arbejderforsikringsraadet bemyndiges til ved Bekendtgørelse at inddrage under Loven saadanne Virksomheder, der kunne jævnstilles med de i Loven udtrykkelig nævnte.

Naar man, som foreslaaet, med Hensyn til Arbejdere i Landbrug, Skovbrug og Havebrug har troet at burde sætte en Begrænsning derved, at Ret til Forsikring kun indrømmes de Arbejdere, der ere beskæftigede paa Ejendomme, der ere ansatte til en Ejendomsskyldværdi af over 12,000 Kr., da er Grunden den, at man have ment, at en Forsikringspligt, der ogsaa udstrækkes til Ejere eller Brugere af mindre Ejendomme, vilde paalægge disse Byrder, som de vilde være ude af Stand til at bære, eller som maatte føles overvættets tunge.

Som Grundlag for Sondringen mellem de store og smaa Bedrifter kunde ogsaa tænkes andet end Vurderingen til Ejendomsskyld; man kunde saaledes lægge Vægten paa den Indkomstskat, hvortil Arbejdsgiverne var ansat, og fastsætte et vist Minimum, under hvilket der ikke paalagdes Forsikringspligt; naar man imidlertid ikke har ment det rigtigt at gaa denne Vej, er Grunden den, at en saadan Maalestok vilde være altfor usikker; ved Ansættelsen til Indkomstskat tages der Hensyn til alle Arter Indkomster, ikke alene dem, der hidrøre fra fast Ejendom; Følgen vilde kunne blive, at den, der ejer en fast Ejendom, det ene Aar har Forsikringspligt overfor sine Arbejdere, det andet ikke, alt efter Størrelsen af hans Indkomst fra andre Kilder end den faste Ejendom; dette vilde atter medføre en Usikkerhed, der vilde bevirke, at Arbejderne paa saadanne Ejendomme aldrig vilde kunne være sikre paa at være forsikrede; hertil kommer yderligere, at Skatteansættelsen ikke maa offentliggøres, og at man, naar man vilde gaa denne Vej, maatte gøre Brud paa Bestemmelserne om Hemmeligholdelsen af Skatteansættelserne. I Vurderingerne til Ejendomsskyld, hvorunder kun inddrages den faste Ejendom uden Besætning, Inventarium, Maskiner og andet Driftsmateriel, har man derimod et fast og sikkert Grundlag, der ikke er undergivet store og pludselige Forskydninger og som derfor synes særdeles godt egnet til at afgive Maalestok for, hvilke Ejendomme der kunne bære Udgifterne ved Forsikringen af de paa dem beskæftigede Arbejdere.

Før imidlertid saa vidt muligt at naa til, at alle Arbejdere i de i Lovforslaget anmeldte Virksomheder kunne blive forsikrede, har man ment at burde aabne de Arbejdere, der ikke ere forsikrede af deres Arbejdsgivere, Adgang til selv at tegne Forsikring paa meget billige Vilkaar, hvorom henvises til Bestemmelserne i Afsnit IV (frivillig Forsikring).

Før at undgaa de Twilsspørgsmaal,